

Libris

Respect pentru oameni și cărți

A D Î L A Î D E
D E C L E R M O N T -
T O N N E R R E

Ultimul dintre noi

ROMAN

TRADUCERE DIN FRANCEZĂ DE
ALINA-DIANA ENE

literary FICTION

Manhattan, 1969

Primul lucru pe care l-am observat la ea a fost glezna, delicată, cabrată, strânsă în baretă unei sandale albastre. Nu fusesem niciodată fetișist până în acea zi de mai și, dacă era să mă concentrez pe vreo parte a anatomiei feminine, aș fi ales imediat fesele, zona dintre coapse, gâtul și poate fața, dar în niciun caz picioarele. Nu le remarcam decât dacă erau urâte ori strâmbe, ceea ce nu se întâmpla prea des. Aveam mereu norocul de a fi iubit de femei frumoase, și obligația de a le răspunde era pentru mine o chestiune de onoare. Tocmai acesta era subiectul discuției noastre...

— Îți pică în plasă ca muștele, bătrâne, se lamenta Marcus în timp ce luam prânzul împreună. S-ar zice că vrei să-ți înfigi drapelul pe fiecare satelit feminin din sistemul nostru solar!

Apoi, prietenul și asociatul meu, care avea probleme chiar și atunci când trebuia să seducă fie și o singură femeie, a adăugat:

— Te așezi undeva, te uiți în jur, bei câteva pahare și hop! Într-un sfert de oră apar deja vreo două care îți dau târcoale și se străduiesc să-ți atragă atenția.

A făcut ochii mari și și-a țuguia buzele în formă de inimă, ca să-mi arate efectul pe care pare-se că-l aveam asupra femeilor, moment în care una dintre chelnerițe, o brunetă timidă și durdulie, s-a găsit să-mi surâdă.

— E exasperant, s-a indignat Marcus. Dacă aș fi în locul ei, mi-ar fi și frică să te-agăț. Cu alura asta de uriaș, cu fața de slav necioplit și ochii spălăciți...

— Ochii mei nu sunt spălăciți! Sunt albaștri-deschis...

— Ba sunt spălăciți. Ai mei sunt într-adevăr albaștri și n-au nici pe departe același efect. Tipele adoră să vorbească cu mine despre orice, viața lor, probleme, părinți, primul dinte. Le ascult confidențele timp de săptămâni întregi și de-abia atunci sunt pe punctul de a ajunge unde vreau, pe când tu, într-un sfert de oră ți le faci iubite.

— Dar nu ți-am suflat niciodată vreo femeie!

— Asta e și mai rău! Nici măcar nu intenționezi să mi le suflă și ele îți cad în brațe oricum...

— Dacă mi-ai spune că îți place vreuna, nici măcar nu m-aș uita la ea.

— Eu nu vreau o iubită care să mă uite din primul minut în care îți faci tu apariția... Și-ar pierde orice valoare în ochii mei.

Portretul pe care mi-l făcea Marcus era exagerat. Nu era adevărat că trebuia doar să mă așez, așteptând ca ele să-mi cadă în brațe. Ba chiar mă străduiam, făceam orice era necesar ca să le am. Îi repetasem mereu regulile mele de aur, dar abordarea mea directă i se părea „simplistă”. Prefera să-și justifice propria timiditate folosindu-se de așa-zisul meu magnetism. Era totuși mai bogat decât mine, dar principiile rigide îl împiedicau să se folosească de acest avantaj. Se încorseta într-o schemă mentală complicată, chiar dacă femeile sunt, contrar a ceea ce se spune, destul de previzibile. Ca să te culci cu o femeie trebuie:

A/ Să găsești ce are frumos — pentru că fiecare are ceva frumos — și să-i arăți că o admiri;

B/ Să ceri — a se înțelege să cerșești — să te culci cu ea;

C/ Să știi să faci asta cu destul umor, ca să nu-ți cadă fața când ea zice nu;

D/ Să te porți decent și realist, evitând să-i trimiți trei pagini cu citate literare care te-ar putea face să pari ridicol.

Îi spuseseam de mii de ori că ar trebui să fie mai direct, dar treaba asta nu era în firea lui. Avea talentul de a provoca confesiuni, masculine sau feminine, fără să știe cum să le folosească

în avantajul lui. Eu, pe de altă parte, eram la fel de priceput, dar în alt domeniu, acela de a atrage femeile în pat.

Tocmai îmi sărbătorisem împlinirea a paisprezece ani când fetele au început să mă remarce, la școală, în urma încăierării cu Billy Melvin. Cu doi ani mai mare decât mine, teroriza pe toată lumea de la Liceul Hawthorne. Într-o zi, Billy mi-a spus „ești un zero“, aluzie la numele meu de familie, „Zilch“. M-a scos din sărite.

Fața îi era încrețită de furie, ca și cum i-ar fi intrat soarele în ochi. Nu voia, zicea el, să se încurce decât cu unii mai înalți ca el. Eram deja cam la înălțimea lui, ceea ce îl enerva. Nu eram destul de pregătit, din punctul lui de vedere. Detestam genul ăsta de tipi care credeau că-și pot permite orice pentru că primiseră totul de la viață. Slugărnicia care-i înconjura, disprețul pe care-l afișau față de restul lumii îmi făceau sângele să fiarbă. Îmi plac banii, dar nu-mi impun respect decât dacă au fost câștigați prin muncă, nu moșteniți de tipi precum Billy. Era de-ajuns o privire ca să-ți dai seama că era un prost. Nu-mi plăceau nici capul lui pătrat, nici pielea lui de roșcat. Cu atât mai puțin felul în care se comporta mergând și vorbind fără să privească oamenii în ochi, cu nasul pe sus și un aer de superioritate enervantă. Trebuie totuși să spun că la vremea aceea nu-mi prea plăcea nimic...

Așteptând ca Billy Melvin să-mi mai spună încă o dată: „Ești un zero, Zilch, un zero barat, cules de pe drumuri de doi ratați“, am fost cuprins de unul dintre acele accese de furie care mă stăpânesc câteodată. Marcus zice că toată culoarea mi se scurge din obraji, simt că altcineva pune stăpânire pe mine și nu mă mai pot controla. L-am apucat pe Billy de braț și l-am învățat de două ori în jurul meu, așa cum învățasem la aruncarea greutății, și l-am catapultat într-unul dintre vitraliile care

reprezentau mândria liceului nostru. Billy a rămas perplex câteva secunde. Apoi, s-a scuturat ca un doberman care iese din apă și s-a năpustit asupra mea. Am căzut amândoi la pământ. Eram orbiți de furie. A fost nevoie de pedagog și de căpitanul echipei de fotbal ca să ne poată despărți. Cu nasul plin de sânge și o ureche ruptă, Billy Melvin lătra și înjura ca la ușa cortului. Tricoul meu era sfâșiat până la abdomen, pumnul stâng îmi era varză, și dintr-o tăietură de sub bărbie, picături de sânge ca niște perle stacojii cădeau pe cimentul din curte. Plaga, cusută prost, mi-a lăsat o cicatrice în W, de la Werner, de care sunt foarte mândru.

Am fost amândoi eliminați pentru o săptămână. Directorul liceului a profitat ca să ne pună la muncă în folosul comunității. Voia să se pună bine cu primarul din Hawthorne. Timp de două zile, cu interdicția de a vorbi între noi, am fost obligați să măturăm și să strângem frunzele uscate de pe Lafayette Avenue — unde locuia primarul —, să degresăm, să dăm cu șmirghel și să-i revopsim gardul de la grădină, înainte să cărăm sute de dosare de arhivă la Primărie ca să-și poată extinde biroul. Eliminarea mi-a adus o săpuneală serioasă din partea lui Armande, mama mea, dar și felicitări de la Andrew, tatăl meu. Încă din primii ani de viață, tata avea asemenea accese de tandrețe în ceea ce mă privește. Obişnuia să mă bată pe umăr sau să-mi atingă bicepșii și să repete cu o față extaziată: „Uite ce construcție frumoasă! Tare ca o stâncă!“ Faptul că-i stâlcisem fața unui băiat mai mare ca mine cu doi ani, chiar dacă îmi adusese necazuri, îl umplea de încântare. La întoarcerea noastră la școală, Marcus, care avea deja o înclinație spre Drept, chiar dacă în acea perioadă se imagina mai mult concertist decât avocat, a organizat tratativele de pace. Acestea s-au soldat cu semnarea unui tratat redactat prin grija lui. Acordul, ratificat printr-o cartă a liceului, împărțea curtea pe o diagonală care se întindea de la ușa vestiarelor la cea a cantinei. Toaletele fetelor și ale băieților au fost hașurate și declarate teritorii neutre. Marcus, deja pasionat și de istorie, le

rebotezase „Elveția”. Povestea a rămas ca o glumă între mine și el. Chiar și azi când mergem să ne ușurăm, „mergem în Elveția”.

Această ispravă, la care s-a adăugat victoria mea relativă de a nu mă fi făcut de râs în fața lui Billy Melvin, mi-a adus noi prieteni și o primă iubită: Lou. Fata m-a încolțit într-o bună zi în sala de sport și mi-a vârât limba în gură. Gustul ei de bomboană cu cireșe și limba moale m-au făcut să depășesc șocul primului sărut de acest fel din viața mea. Experiența mi s-a părut ușor nedemnă de mine și nu mi-a făcut plăcere să fiu pradă în loc de vânător, dar Lou era cea mai frumoasă fată din Hawthorne. Avea părul lung și brunet, un aer insolent care nu se potrivea cu fusta cuminte, plisată, doi ani mai mult decât mine — adică de o vârstă cu Billy — și niște sâni care îi făceau deja puloverele să stea mai întinse în dreptul pieptului și întorceau capetele tuturor băieților din liceu. Lou reprezenta o șansă care nu putea fi refuzată. În clubul antreprenorilor de la școală, unde se forma „viitoarea elită a lumii afacerilor”, profesorul nu obosea să repete că e necesar să „identifici și să profiți de orice oportunitate”. Chiar copleșit de asaltul fetei, am reușit să fac, deschizând gura și răspunzând săruturilor ei, o analiză precisă a stării de fapt. Am ajuns la concluzia că Lou se potrivea schemei de tipul 2: „Oportunitate cu risc moderat”, unul dintre cazurile în care potențialul beneficiu e mai mare decât riscurile. Mândru de a fi în pas cu marii antreprenori care pusese răz baza acestor țări și lăsând la o parte faptul că eram ușor buimac, am apucat-o strâns pe fata care mi se oferea cu atâta bunăvoință. Am început prin a-i atinge sânii așa cum faci când vrei să reglezi apa rece și apa caldă sub duș, surprins de moliciunea sfârcurilor pe care mi le imaginam mai ferme, apoi i-am prins mai hotărât fundul în palme și, neștiind cum să procedez, i l-am ridicat spre mine. Doar că experimentele respective nu produceau nicio reacție cobaiului meu uman; prin urmare, am rămas repede în pană de idei. După un moment de ezitare, am profitat de avantajul

câștigat și am început să-i explorez partea de dinăuntru a coapselor, când ea a avut proasta inspirație de a mă opri... La ieșirea din sala de sport o aveam la braț pe bomba sexy a liceului. În fața școlii, ea s-a înfășurat în jurul meu ca iedera pe copac. Profesorul de istorie, un moș acrit care nu-l plăcea decât pe Marcus (singurul care găsea pasionante cuceririle regilor cu nume imposibil de pronunțat din cine știe ce țări minuscule și din vremuri atât de îndepărtate încât hominizii abia avuseseră timp să coboare din copac), s-a îndreptat spre noi cerându-ne să ne „comportăm civilizată”. I-am dat un răspuns obraznic care nu lăsa să se întrevadă nicio urmă din valul de îndoieli și de hormoni care se agitau în interiorul meu, iar Lou mi-a apreciat spiritul de rebel. A lăsat să-i scape un: „Bravo! Doar e democrație!” Apoi, cu ochii fixați în cei prăfuiți ai profesorului, mi-a lins urechea înainte de a mi-o lua cu totul în gură, producându-mi păcănituri dureroase în organul cu pricina pentru tot restul zilei.

Lou era o pradă demnă de invidiat. Așa că a reușit să sporească și mai mult creditul pe care mi-l dăduseră încăierarea și apoi tratatul de pace semnat cu Billy. Amicii au început să-mi atribuie o putere de seducție nemăsurată. Eu, pe de altă parte, nu eram chiar atât de conșins, dar a trebuit să constat că, de când începusem să ies cu Lou — cuvânt destul de impropriu, deoarece esența jocului nu mi se părea actul de a ieși, ci dimpotrivă, de a „intra” în Lou, ceea ce ea refuza cu obstinație — fetele mă priveau cu ochi din ce în ce mai lunguroși. Se străduiau să-mi iasă în cale și-i mărturiseau lui Marcus că ochii mei albaștri și surâsul „super tare” le dădeau pe spate. Una dintre ele, am uitat cum o chema, auzind despre pofta mea de mâncare impresionantă, îmi făcea câte o prăjitură în fiecare zi. Cadourile astea o exasperau pe Lou, dar ea n-avea nicio legătură cu bucătăria. Așa că se mulțumea să-și ia „bucățița” și nu mai comenta. Cum ținea la siluetă, le ceda prietenelor cota ei parte și le privea cu aceea satisfacție pe care o au fetele slabe de a-și demonstra voința,

În timp ce, sub ochii lor, cele mai robuste se lasă dominate de poftă gurmând.

Începând cu acel moment, n-am mai avut niciodată probleme în a cuceri femeile. Așa că m-am obișnuit. Mi se dăruiau cu ușurință și, chiar dacă unele rezistau, n-o făceau pentru multă vreme. Cele mai viclene știau să se facă dorite. Ușor de cucerit sau nu, pentru mine constituiau o distracție, nimic mai mult, mod de a gândi care pe parcursul anilor mi-a consolidat proasta reputație. Sunt genul curtenitor, dar rareori sentimental. Mă atașez cu greutate. Una dintre multele mele iubite, studentă la Psihologie — Doamne, ce-mi mai plăcea obiceiul ei de a-și păstra ochelarii pe nas când făceam amor — făcuse o analiză a acestei trăsături de caracter. După ea, faptul că fusesem adoptat mă făcuse să nu prea am încredere în oameni. Sufeream, zicea ea, de fobia abandonului, care mă împingea spre relații superficiale. Părerea mea era că vina e a femeilor, care au, fără excepție, obsesia cuibului, a construcțiilor trainice și a legăturilor „serioase“. Ele vor ca bărbații să se îndrăgostească și-i consideră canalii pe cei care nu reușesc. Trăiesc cu iluzia că iubirea e capabilă să spele păcatul carnal. Spre deosebire de Marcus, care tocmai din cauza asta nu prea avea succes, eu mă feream ca de dracu' de această apă de ploaie supraevaluată. Din fericire, mi-am trăit prima tinerețe într-o epocă favorabilă. În anii '60, fetele profitau la maximum de libertatea greu dobândită. Erau într-un fel de competiție, în care puteai fi cu atât mai bine văzută, cu cât profitați de sexualitatea ta, în loc să ți-o reprimi. Ceea ce mie mi-a convenit de minune, recunosc. Iubirea era doar un joc. Dar perioada aceea de grație s-a terminat brusc, în momentul în care, în restaurantul Gioccardi, o femeie a pus capăt indiferenței mele, călcând-o în picioare cu sandalele ei albastre.

Luam prânzul împreună cu Marcus la parterul respectivei *trattoria* din Soho. Mergeam acolo aproape în fiecare zi. Patronul îl trata pe Shakespeare, câinele meu, ca pe un zeu. Îi

pregătea gamele generoase cu mâncare. Era grozav, pentru că Shakespeare avea darul de a intimida. Când se ridica pe labele din spate, atingea vreun metru optzeci. Blana de urs de culoare bej amestecat cu roșu nu reușea să te facă să-i ignori colții care, dacă n-ar fi fost genul de câine cumsecade, ar fi dat gata un bărbat în câteva secunde. Tocmai mă aplecam cu poftă deasupra unor *spaghetti al pesto*, când glezna care avea să-mi schimbe felul de a gândi în legătură cu femeile și-a făcut apariția pe treptele din gresie ale scării. Mi-a atras atenția imediat. Proprietara ei, care cobora din salonul de la primul etaj, s-a oprit. Vorbea cu cineva. M-am străduit un moment să-i izolez vocea ironică din babilonia de discuții și de zgomote produse de oamenii care mâncau. Picioarele i se învârtteau pe tocuri cu o mișcare lejeră. I-am admirat degetele de copil cu unghii strălucitoare. Continua să vorbească cu voce insistentă. Voia să mănânce la parter. La etaj, sala era aproape goală. Era plictisitor. O voce de bărbat, căruia i-am zărit mocasinii maro, protesta. Era mai liniște sus. Piciorul stâng al fetei a coborât o treaptă, făcând vizibilă partea de jos a gambei. A urcat la loc, a coborât din nou, apoi s-a hotărât. Pe măsură ce mi se dezvăluiau, i-am mângâiat din priviri linia fină a tibiei, genunchii, partea de jos a coapsei care se adâncește pe diagonală mușchiului și care mă înnebunește la orice femeie. Pielea ușor aurită, de o perfecțiune ireală, dispărea apoi sub corola unei fuste albastre. O curea îi puneă în valoare talia, pe care mi-aș fi dorit s-o prind între mâini. Cămașa fără mâneci îi lăsa la vedere brațele de o prospețime rotundă, apetisantă. Mai sus, din decolteu, se ridica un gât elegant, pe care l-aș fi putut frânge cu o singură mână. A coborât ultimele trei trepte răsând. O lumină a pătruns odată cu ea în sală, dată de părul ei minunat. Trăgea de cravată un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu pantaloni bej și sacou bleumarin cu o batistă galbenă la buzunar. Târât în felul acesta, roșu la față și contrariat, acesta încerca s-o urmeze fără să cadă. Ea l-a eliberat lăsând

cravata să i se scurgă printre degetetele aproape transparente, apoi a exclamat:

— Ernie, ești absolut plictisitor!

O observam cu atâta intensitate, încât, avertizată de un instinct atavic, s-a întors spre mine, oprindu-se pentru o fracțiune de secundă. Din momentul în care și-a fixat privirea insolentă în ochii mei, am știut că fata aceasta îmi va plăcea mai mult decât toate cele pe care le cunoscusem ori le dorisem până atunci. Am avut impresia că un torent de lavă începe să curgă prin mine, dar tânăra nu a părut deloc tulburată sau, dacă era, superba creatură avea destulă stăpânire de sine ca să n-o arate. Tipului în sacou nu i-a prea plăcut interesul pe care i-l arătam. M-a privit cu un aer iritat. Instantaneu, corpul meu s-a încordat. Eram gata de luptă. N-avea ce căuta în acest restaurant. N-o merita pe zeița de lângă el. Voiam s-o șteargă și să-mi lase câmp liber. I-am adresat un zâmbet malițios, sperând că va face prostia să mă provoace, dar Ernie era un papă-lapte. A întors privirea. Frumoasa mea a făcut o piruetă grațioasă în momentul în care chelnerul, la fel de fermecat ca și mine, i-a arătat o masă. A început apoi să îndepărteze scaunele din fața ei, în timp ce ea înainta cu capul ușor aplecat, cu acel aer de modestie oarecum ipocrită al fetelor care se știu admirate.

— Ești conștient că ți-am pus o întrebare acum un minut și cincisprezece secunde? m-a chestionat Marcus, uitându-se la ceasul nou, cadou aniversar de la tatăl lui, căruia îi pornise cronometrul.

Dar eu nu-mi puteam lua privirea de la ea, chiar dacă Ernie încerca s-o ascundă cu statura lui slăbănoagă. Fata s-a așezat cu spatele la sală. Ca prin vis, am reușit să răspund:

— Nu crezi că e sublimă?

Marcus, care înțelesese motivul distracției mele încă de acum un minut și cincisprezece secunde, mi-a zis fără să-și ridice ochii de pe cadran: